

Treball en equip i assemblearisme

Guió del debat

- Quin és l'objectiu darrere del treball en equip i l'assemblearisme: educar en valors, funcionar millor, aprendre més... o tot alhora?
- Treballem en equip i fem assemblees per convicció pedagògica i de manera conscient o perquè "sempre s'ha fet així"?
- Els nostres equips funcionen com un equip real o com un grup de persones que es reparteixen tasques?
- En parem sovint a revisar com estem funcionant com a equip?
- Quan alguna cosa no funciona, qüestionem el model o només "solucionem el problema"? Sortim de la nostra zona de confort o tendim a repetir les mateixes dinàmiques?
- Estem educant en participació real o en una "participació simbòlica"?
- Estem ensenyant a cooperar o només a conviure? Els infants reproduïxen el nostre model d'equip?
- El nostre funcionament ajuda a generar persones autònomes o dependents del grup?
- Com es pot garantir que totes les veus dins una assemblea siguin escoltades realment, i no només les de les persones més participatives o amb més poder?

Bibliografia

"Per què treballem en equip als esplais?"

...

En molts espais en els quals participem, es parteix d'una estructura competitiva i individualista, per exemple en activitats esportives o en la formació artística i musical, i en la mateixa educació formal. Entre altres coses, perquè el control de l'activitat recau sobre una o poques persones, expertes en el tema. A més, es fomenta una motivació extrínseca, basada en el reconeixement del resultat individual, per exemple, a l'hora de posar una nota o donar un premi. Són estructures individualistes i competitives, aquelles que no fomenten el suport i l'ajuda mútua entre els seus membres i que no busquen la interdependència negativa, és a dir, quan la feina d'un es valora millor com pitjor sigui la feina dels altres. Per tant, el que un obté és a costa del que perden els altres.

A l'esplai, l'estructura que es busca a través del treball en equip i l'assemblearisme és l'estructura cooperativa. Això no vol dir que en algun moment no s'utilitzi el treball individual i, fins i tot, el competitiu, ja que poden ser estratègies útils en certs moments, però no com a norma general. Per exemple, fer un joc competitiu entre diferents grups d'esplai pot fomentar la cohesió de grup, el sentiment de pertinença i la motivació del grup davant una tasca.

Malgrat tot, l'estructura cooperativa és la que s'adiu més als valors que es fomenten a l'esplai, i s'aplica amb els infants com en el treball fins a l'equip de monitors i monitores. De fet, la cooperació consisteix en la creació de comunitats més inclusives on totes i cadascuna de les persones involucrades se senten reconegudes i amb oportunitats reals de participar i aprendre. Per tal de superar visions més reduccionistes, en què predominen la competició i la individualització, cal convertir l'esplai en comunitats, on tots els membres cooperin per arribar als objectius comuns. De fet, la cooperació és inherent al treball en equip, ja que l'èxit o el fracàs d'una persona dependrà de l'èxit o fracàs dels altres, i la participació de cadascuna de les persones és imprescindible per l'assoliment d'objectius comuns.

Com diu Sapon-Shevin (1999), la idea que “ningú de nosaltres és més capaç que tots junts” ha de ser present en tots els components de la dinàmica d'esplai. Sols no ho faríem, no tindria sentit, ni seríem capaços. Necessitem els companys i companyes per fer la feina conjuntament, per aprendre els uns dels altres, per resoldre junts els dubtes i els conflictes que van sorgint, per marcar-nos reptes i continuar creixent com a individus i com a col·lectius.

...

Què és un equip i què no és un equip?

Volem remarcar que, no pel simple fet d'agrupar un conjunt de persones, el treball en equip sorgeix espontàniament, sinó que és un procés d'aprenentatge i cal una planificació, una estructuració de l'activitat del grup i un esforç dels seus membres per tal que doni els seus fruits.

...

Participació

...

La participació parla de connectar amb les necessitats de les persones, sortir de la zona de confort per generar nous plantejaments i acompanyar-nos a altres espais que ens facin sortir de la comoditat i siguin útils per millorar la nostra vida. Sortir del confort té una conseqüència immediata, i és l'aprenentatge i vivència que es produeix en trencar amb allò que tenim interioritzat: aprendre a decidir i responsabilitzar-nos de les nostres inquietuds. Allunyar-nos de l'espai de confort també ens permetrà passar d'un estat d'automatisme a l'autonomia.”

Assemblees i Assemblearisme

Una assemblea és, segons el model d'esplai, l'òrgan polític en una organització que assumeix decisions i se'n responsabilitza, format per monitors i monitores.

Si contextualitzem, les assemblees són aquelles reunions on persones implicades o empoderades en un tema poden donar la seva opinió i decidir sobre una qüestió.

A dins l'esplai, podem trobar assemblees de monitors i monitores, de tot l'esplai (amb famílies incloses) i assemblees de cada grup d'edat d'infants i joves. Per tant, formaran part de l'assemblea aquelles persones vinculades a l'esplai i/o aquelles que puguin estar convidades pels i les membres del grup.

Les assemblees responen a tres objectius: buscar l'eficàcia de l'associació, promoure la participació democràtica dels i les monitors i generar relacions cooperatives entre els i les participants. Dit d'una altra manera, en l'assemblea es buscarà el compliment dels objectius de l'esplai, s'actuarà de manera transparent i es promouran les actituds de suport i de compromís amb l'esplai.

Coordinem-nos! El treball en equip i l'assemblearisme a l'esplai.

L'esmolet. Col·lecció 3